

ZINSBOUW

ZINSBOUW

Sam Houbregs

2026

Beefcake Publishing

Een amberkleurig licht dwong hem zijn ogen te openen. Na een korte strijd tegen de sluimerende slaap roteerde hij zijn gezicht als een slome periscoop en nam de omgeving in zich op.

De raamloze ruimte gaf de indruk van een bescheiden woonkamer. De staande lamp achter hem, met een zwarte lampenkap en gammele bruine poten, bleek de bron te zijn van de schemering die hem bij bewustzijn had gebracht. Hij voelde een zachte stof onder zijn zitvlak, en wiegelde boogvormig naar voren en naar achteren, terwijl hij verstrooid zijn periferie uitbreidde.

Verspreid door de ruimte resideerde een groep uit de kluiten gewassen kamerplanten, waaronder een monstera die elk moment leek om te vallen door de scheve verhouding tussen bladeren en pot. Ze was vergezeld van cactussen en kleurrijke bromelia's, die duidelijk behoefte hadden aan meer zonlicht. Ondanks zijn nevelige toestand jeukten zijn vingers om de verwilderde begroeiing een verdiend onderhoud te geven.

De beweging van zijn lichaam bleek na verdere inspectie te wijten aan de gebogen poten die toebehoorden aan een schommelstoel. Hij herinnerde zich niet wanneer hij voor het laatst in zo een stoel had gezeten. Bij nader inzien herinnerde hij zich weinig.

Hoe ben ik hier beland, dacht hij, terwijl hij de resterende roes uit zijn ogen wreef. Rechts van hem knipperde een open haardvuur op zijn laatste krachten. Heldere blauwe vlammen zetten de laatste blokjes hout om in behaaglijke warmte. Het leek al

even geleden dat iemand het vuur nog gevoed had met een nieuwe dosis brandhout.

Zijn laatste herinneringen: flarden van een gehaast spurten door het stadscentrum, de boodschappen die uit zijn handen vielen, toeterende auto's omdat hij een rood licht negeerde, een gemiste telefoonoproep van zijn baas en luidkeels gevloek om een gemiste busverbinding. De andere wachtende passagiers hadden hem aangekeken alsof hij een tijdreizende holbewoner was.

Waar moest hij zo snel naartoe? Hoe is hij van het centrum in deze ruimte terechtgekomen? Had hij een dronken black-out? Hij bespeurde geen alcoholsmaak en had ook geen symptomen van een kater. Normaal gezien voelde het na een wild nachtje uit alsof iemand in zijn hoofd had gescheten, en moest hij een week lang bekomen om alle neurotransmitters in zijn hoofd weer in balans te brengen. De volgende dagen vullen op de bank met *doomscrollen* op sociale media, met een oude comedyserie die hij al voor de tiende keer bekeek op de achtergrond, hielp alvast weinig.

Door een plotse adrenalinestoot greep hij paniekerig in zijn broekzak op zoek naar zijn smartphone en portefeuille. Ze waren er niet! Hij controleerde zijn lichaam, maar kon nergens blauwe plekken of andere sporen vinden die wezen op een overval. Hij wreef met zijn tong over zijn tanden en stelde vast dat ze nog op hun plaats zaten, dus hij had vermoedelijk ook geen val- of vechtpartij meegemaakt.

Hij schommelde zijn torso nog een laatste keer van achteren naar voren en schoot recht om de ruimte verder te verkennen. Tegen de muur aan de linkerkant stond een antieke kast met allerlei tierelantijnen in het verniste hout gegraveerd. Op de kast

draaide een vinylplaat op een vintage platenspeler. Het volume stond heel zacht, maar hij herkende het nummer uit een ver, maar op dit moment onbekend, verleden en kwam niet op de naam.

Het overkwam hem wel vaker dat hij namen vergat, ook die van mensen. Zo kende hij de namen van het overgrote merendeel van zijn collega's na vijf jaar productieve samenwerking nog altijd niet. Hij koppelde bepaalde gevoelens of kenmerken aan gezichten, zonder het specifieke label van de naam op de persoon te plakken. Na enkele maanden of zelfs jaren realiseerde hij zich dat hij iemands naam niet had opgeslagen. Hij maskeerde dit doeltreffend met behulp van een uitgebreide trukendoos. Hij trok bijvoorbeeld de aandacht van deze anonieme personen met 'hey,' 'sorry dat ik stoer' of een luide kuch. Zelf stoorde hij zich niet aan deze omwegen en de dragers van de onbekende namen waren zich meestal van geen kwaad bewust. Enkel bij mailverkeer stoorde het hem dat hij niet wist met welk gezicht hij communiceerde. Dit leidde dan tot ongemakkelijke gesprekken over de betreffende inhoud, zodra de naamloze correspondenten hem confronteerden.

Boven de kast hing een spiegel met soortgelijke verfraaiingen. De kamer riep lang vergeten herinneringen op aan de bezoeken aan zijn bomma. Hij verwachtte elk moment een oude ronde koektrommel te vinden, die leidde tot de teleurstellende ontdekking dat het snoepgoed al lang vervangen werd door een reserve stik- en naaimateriaal.

Hij analyseerde zijn gezicht in de spiegel. Gelukkig kon hij daar wel nog een naam aan koppelen: Daan. Zijn stoppelbaard, die normaal gezien stevast op vijf millimeter getrimd was, stond

slordig met hier en daar wat wilde, lange haren. Het was dus minstens enkele dagen geleden dat hij zich nog had geschoren! Hij wreef de slierten sluike, halflange zwarte haren uit zijn ogen en draaide zijn weerspiegeling de rug toe.

Hij verplaatste zijn blik naar de achterste wand van de kamer. Aan deze zijde hing een wandkalender die al decennialang vergeten leek. Het rode plastic kadertje stond op 22 februari 1991. De datum zei hem niets. Naast namen had hij het ook moeilijk met data. Zo vonden ook verjaardagen geen weg naar een vaste plaats in zijn geheugen. Enkel met omslachtige ezelsbruggetjes kon hij data aan personen linken. Zo wist hij dat zijn moeder zes jaar oud was bij de maanlanding in 1969, dus werd ze in 1963 geboren. Haar naam begon met een 'm', de 'm' van mei. Ze had als kind acht kippen, dus was ze jarig op 8 mei. Zijn zus vierde haar verjaardag op 15 september, vier dagen na de aanvallen op 9/11. Ze werd geboren in '91, negen – een. Zo sloeg hij dus twee vliegen in één klap. Simpel toch?

Jammer genoeg vond hij geen geheugensteuntjes voor toekomstige data, waardoor hij regelmatig afspraken vergat. Door dat de samenleving gestructureerd wordt door allerlei data die hij grotendeels vergat, zat Daan vaak met het gevoel dat hij niet compatibel was met de samenleving en constant achter de feiten aanliep. Hoe hard hij ook probeerde te volgen, hij schoot altijd tekort.

Al deze kenmerken blijken te wijten te zijn aan een tekort aan objectpermanentie, waarbij Daans realiteit vaak enkel bestaat uit wat hij direct kan waarnemen of uit wat zich – in een constante loop – in zijn hoofd afspeelt om het zeker niet te vergeten. Dat laatste lukt jammer genoeg maar met één zaak tegelijk. Daarom

verspreidt hij dingen waaraan hij moet denken in zijn huis en laat hij overal een spoor van spullen achter, als een vergeetachtige slak.

Tegenover de schommelstoel was er een massieve houten deur. Vreemd genoeg had hij deze uitgang niet eerder opgemerkt. Behoedzaam stapte hij naar de deur en plaatste zijn linker oor als een levensgrote biologische stethoscoop tegen het ruwe, warme hout. Erachter klonk een zacht gestommel en wat geroezemoes, alsof er een bijeenkomst werd gehouden. Hij duwde zijn oorschelp harder tegen het hout om meer details op te vangen en hoorde hoe voetstappen in een rustig tempo zijn richting uitkwamen. Instinctief greep hij een Mariabeeldje van de kast en positioneerde zich met de Heilige Vrouw boven zijn schouders om de tegenaanval in te zetten. Een sleutelbos rinkelde en het slot werd knarsend geopend. Terwijl hij zich verder opspande in zijn defensieve positie, beseftte hij de ironie van zijn gebruik van de Heilige Maagd als knuppel.

Zelfs de kruisvaarders zouden terugdeinzen van dit aanzicht. Een laconieke gedachte, gemengd met de adrenaline van zijn overlevingsmodus.

De onbekende achter de deur duwde de met krullen versierde metalen deurkruk langzaam naar beneden. De deur opende zich met een dissonant gepiep. Hij hief zijn heilige wapen in de hoogst mogelijke positie om neer te slaan op de anonieme portier, maar niemand verscheen in de deuropening.

Er waren geen voetstappen of andere tekenen van leven te horen. Hij wachtte enkele minuten om er zeker van te zijn dat de aanvaller zich niet had verscholen en wierp voorzichtig een blik op het onbekende terrein achter de deur.

Een lange hoge gang, verlicht door zoemende tl-lampen, werd zichtbaar. De muren hadden de kleur van eierschaal en waren beplakt met een verzameling motiverende posters. *Succes maak je zelf* met een spelend kind uit focus op de achtergrond, *Droom groot, begin klein* in drukletters boven een wolkendeek, *Waar een wil is, is een weg*, met een verlaten Amerikaanse Route 66 op een warme zomerdag, kleiner wordend in de verte, terwijl een jongedame in *Converse All Stars* in het midden van de weg zat. Een clichématige voorstelling van vrijheid, schoot het door zijn hoofd. Hij wist niet wat te denken van deze visuele peptalk en wandelde verder door de gang tot aan een T-splitsing. In beide richtingen ging de gang na enkele meters over in een rechte hoek die naar links of naar rechts leidde. Hierdoor kon hij niet inschatten wat er hem aan het eind wachtte.

Daan overwoog vluchtig zijn opties en besloot dat beide gangen evenveel kans boden op dezelfde uitkomst: sterven of ontsnappen.

Op basis van een mentaal uitgevoerde kop-of-munt (kop stond voor rechts, munt voor links) koos hij de gang rechts. Die leidde echter naar nieuwe vertakkingen, met achter elke hoek weer nieuwe hoeken. Het voelde alsof hij continu in rondjes draaide in een escherachtige geometrie. Het eindeloze witte gangenstelsel met de knipperende tl-verlichting bezorgde hem een griezelig gevoel van nostalgie.

Na een gehaaste tocht door het labrynt arriveerde hij bij een lange, smalle stalen trap. Bovenaan werd een bruine deur strak omlijst door het licht dat scheen vanuit de achterliggende kamer. Ondanks zijn behoedzame tred galmden de stalen treden onder zijn schoenzolen. Toen hij bij de deur aankwam, hoorde hij een

opgewekt gemurmel. Niet wetende in welke sociale positie hij zich bevond – bezoeker, indringer of ontvoerde – klopte hij beleefd aan. Toen zijn oproep onbeantwoord bleef, opende hij behoedzaam de deur.

Een man van ongeveer zestig, met een glimmend kaal hoofd ondersteund door een onverzorgde grijze baard, noteerde ijverig allerlei krabbels op de slordige stapel papieren op zijn bureau. Een geconcentreerd gemompel vergezelde het chaotische gekrabbel. De man keek niet op naar zijn bezoeker. Daan schraapte zijn keel om de aandacht te trekken van de turbulente notulist, maar ook dit bevestigde zijn aanwezigheid niet. Met een genegeerd gevoel stormde hij naar het bureau en plantte zijn handen met een doffe klap op de stapel papieren.

'Wat is hier aan de hand?'

'Je bent wakker. Goed', antwoordde de man met een voor Daan irritante sereniteit en zonder zijn blik van zijn papierwerk af te wenden.

'Waar ben ik beland? En hoe in godsnaam? Ben ik ontvoerd?'

'Neen.' Weer dezelfde laconieke toon. 'Je bent vrij om te gaan.' De kale grijsaard keek op en staarde Daan afwezig in de ogen.

Met een groteske beweging veegde Daan alle papieren in één ruk van het bureau.

'Waar ben ik?' brulde hij met zijn neus enkele centimeters verwijderd van het gezicht van de man.

Met de ministorm van papier vloog een blauwe presse-papier met een witte, stormachtige wolk erin tegen de muur.

Ook zijn tirade leek de flegmatieke gastheer niet te raken.

Daan gaf het op, verliet de kamer en liep stampvoetend weer de smalle trap af. Zijn woede vermengde zich meer en meer met angst en onmacht, terwijl hij spurtend zijn weg zocht in het netwerk van gangen.

Na wat als een halfuur voelde, had hij de uitgang nog altijd niet gevonden. Achter elke hoek dacht hij weer op zijn beginpunt te komen, maar hij werd steeds opnieuw naar een soortgelijke gang geleid. Hijgend liet hij zich uiteindelijk op de vloer zakken. Hij begroef zijn hoofd in zijn handen en barstte uit in een flinke huilbui.

'Wat *the fuck* is hier aan de hand?' Zijn stem echode door het eindeloze netwerk van gangen. De knipperende tl-verlichting triggerde een migraine achter zijn linkeroog. Plots hoorde hij dichtbij een scherp geritsel.

'Wie is daar?' stamelde hij, terwijl hij zijn gehoor op het onbekende geluid probeerde te concentreren, maar het antwoord bleef uit. Hij stond op en gluurde om de hoek. Een jongeman, gekleed in een comfortabel joggingpak, schrobde in gedachten verzonken de vloer – die ondanks zijn bijdrage reeds proper was. Hij keek op en Daan zag dat zijn ogen begonnen te schitteren toen de jongeman hem opmerkte.

'Oh hallo, fijn dat je er bent', verwelkomde hij hem, zonder zijn borstelwerken tot stilstand te brengen.

Deze amicale ontvangst bracht Daan uit zijn evenwicht, hij wist niet meer welke houding aan te nemen.

'Waar ben ik en hoe ben ik hier beland?' vroeg hij.

De jongeman hield de steel van zijn schrobborstel vast met twee handen en trok de schouders demonstratief op.

'Geen idee, ik weet het ook niet. Ik ben hier nog niet zo lang', klonk het antwoord, waarna hij zijn werk hervatte, zonder hem verder nog aandacht te schenken. Daan duwde hem met een vinnige elleboogstoot aan de kant en vervolgde zijn zoektocht naar de uitgang.